

Arrest

nr. 289 754 van 5 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat D. GEENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 18 maart 2019 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 25 maart 2019 om internationale bescherming. Op 29 oktober 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer X van 11 maart 2021 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.2. Verzoeker verklaart België op 9 april 2021 opnieuw te zijn binnengekomen zonder enig identiteitsdocument na een verblijf in Frankrijk en dient op 12 april 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 28 mei 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Bij arrest met nummer 261 466 van 1 oktober 2021 vernietigt de Raad deze beslissing. Op 10 maart 2022 neemt de commissaris-generaal opnieuw een

beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 14 maart 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Op 25 maart 2019 diende u in België uw eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde hierbij de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtounse origine te zijn. U bent geboren in 1987 te Darkuti dorp, Matun district in de provincie Khost waar u heel uw leven heeft gewoond. U begon in de maand Saur, 1395 (Gregoriaanse kalender: april/mei 2016) te werken voor de A(...) T(...) firma waar u met een tankwagen septische putten leegde en toiletten poetste op de Chapman basis in Khost, waar de Amerikanen, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Khost Protection Force (KPF) gevestigd zijn. Begin Hamal in 1396 (gregoriaanse kalender: maart/april 2017), één dag voor uw vertrek kwamen rond drie uur in de namiddag twee mannen met een motorfiets naar u toe terwijl u de tanker aan het legen was in Kalan Serai. Zij zeiden tegen u dat ze u iets zouden geven en dat u hen daarbij moest helpen. Omdat u geen antwoord gaf, begonnen ze op u te roepen waarop u heeft gezegd dat u hen wel wou helpen. Ze vertelden u dat ze binnen twee of drie dagen terug zouden komen en dat u zelf geen problemen zou krijgen. U moest gewoon de tanker binnenrijden in de basis en ergens parkeren waar er veel mensen zijn. U heeft uw werk afgewerkt, u bent opnieuw naar de werkplaats gereden in Chapman waar u de gebruikelijke procedure en veiligheidschecks doorliep. U bent naar huis gereden en u heeft tegen uw vader verteld wat er gebeurde. Uw vader zei daarop dat u dit niet kon doen en heeft uw maternale oom gecontacteerd. Uw oom heeft daarop N(...), uw smokkelaar, gecontacteerd. De dag nadien 's morgens heeft u uw land verlaten. U reisde naar Europa en verbleef twee jaar in Oostenrijk waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U verliet Oostenrijk na een weigeringsbeslissing en reisde via Duitsland verder naar België waar u ook een verzoek om internationale bescherming indiende. U legde in kader van uw eerste verzoek in België uw kabul bankkaart neer, een toegangsbadge voor de Chapman basis en twee kopieën van foto's. Het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) nam op 29 oktober 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw asielmotieven. U ging in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) die deze weigeringsbeslissing bevestigde en dus ook concludeerde dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas.

Na het ontvangen van uw negatieve beslissing in België trok u naar Frankrijk en verbleef er drie maanden en keerde daarna terug naar België. Op 12 april 2021 diende u in België een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde naar aanleiding van uw tweede verzoek dat de taliban uw zoon recentelijk ontvoerden omdat u de opdracht van de taliban niet accepteerde toen u met de Amerikanen werkte. Op vraag van de dorpsoudsten werd uw zoon vrijgelaten, maar u moest zich wel bij hen gaan presenteren en er werd een geldsom door de taliban ingehouden die pas wordt vrijgegeven als u zich bij de taliban gaat overgeven. Ter staving van uw tweede verzoek legde u een USB stick neer waar enkele foto's van uw zoon zijn verwondingen opstaan die hij overhield aan zijn gevangenschap van de taliban en de garantiebrieven die de dorpsoudsten naar de taliban schreven. Uw tweede verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS op 28 mei 2021. U ging tegen de niet-ontvankelijkheidsbeslissing in beroep bij de RvV. Naar aanleiding van de machtsovername van de taliban in Afghanistan in augustus 2021 werd de bestreden beslissing vernietigd door de RvV en teruggezonden naar het CGVS.

U legde geen nieuwe stukken neer of verklaringen af na de overname door de taliban in Afghanistan in augustus 2021 of na de vernietiging van de bestreden beslissing van uw tweede verzoek.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegde en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet waarbij u beweerde dat de taliban wouden dat u iets van hen in uw tanker zou stoppen en daarmee binnen zou rijden op de legerbasis, dient er gewezen te worden dat het CGVS uw vorig verzoek afgewezen heeft wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd. De verklaringen die u naar aanleiding van uw huidig verzoek om internationale bescherming aanhaalt liggen in het verlengde van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd. Deze verklaringen kunnen geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas en zijn niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Aangezien u in het kader van onderhavig verzoek volhardt in het vluchtrelaas, mag er van u worden verwacht dat er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In casu wordt er tot de vaststelling gekomen dat er geen dergelijke elementen aanwezig zijn.

In het kader van uw tweede verzoek stelde u dat uw zoon ontvoerd werd door de taliban omdat u hen niet hielp op het moment dat u met de Amerikanen op de legerbasis werkte. Daarmee verwees u naar uw asielrelaas dat u tijdens uw eerste verzoek aflegde en wat, zoals hierboven reeds uiteen werd gezet, zowel door het CGVS als de RvV als ongeloofwaardig werd geacht. Buiten het feit dat uw nieuwe verklaringen, die voortvloeien op uw vorige asielrelaas, de ongeloofwaardigheid van uw vorige verklaringen niet kunnen rechtzetten blijken ook de verklaringen van uw tweede verzoek op zichzelf niet plausibel. U zou namelijk eind maart 2017 vertrokken zijn uit Afghanistan, onmiddellijk nadat de taliban u vroegen hen te helpen. Het is dan ook niet geloofwaardig dat de taliban pas vier jaar na hun initiële vraag uw zoon plots ontvoerde zonder in de tussentijd enige andere dreiging te uiten. Er dient echter nogmaals benadrukt te worden dat u met uw verklaringen naar aanleiding van uw tweede verzoek louter verder bouwde aan het asielrelaas van uw eerste verzoek. Uw eerste verzoek werd geweigerd omdat er tal van ongeloofwaardigheden in uw relaas werden vastgesteld en de RvV beaamde de conclusie van het CGVS in beroep. Omdat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan het vluchtrelaas van uw eerste verzoek komt er dan ook geen geloof toe aan uw vervolgvklaringen in het kader van uw tweede verzoek.

Zoals aangehaald door de RvV in diens beslissing van d.d. 11 maart 2021 mag van verzoeker wel degelijk verwacht worden dat hij de asielinstanties van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Het verwijzen naar een eerder genomen beslissing, die integraal werd bevestigd door de RvV, is afdoende bij onderzoek naar oprechtheid van vluchtmotieven indien de aangehaalde vluchtmotieven louter verder bouwen op een asielrelaas dat als ongeloofwaardig werd bevonden door zowel het CGVS als de RvV wat in casu het geval is.

Naar aanleiding van de machtsovername door de taliban dient er opgemerkt te worden dat er geen aanwijzingen zijn waaruit zou blijken dat u een bepaald risicoprofiel zou hebben. Hoewel er niet uit te sluiten valt dat u aanwezig bent geweest op de militaire basis van Chapman is dit, ook na de overname door de taliban, geen reden tot het besluiten dat u tot een risicoprofiel zou behoren. In verband met uw job en functie die u uitoefende in Afghanistan blijkt dat u daarover geen consistente verklaringen aflegde in Oostenrijk en België. De RvV bevestigde die vaststelling en het feit dat dit wel degelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid (RvV, p. 11). Verder blijkt uit niets dat u ooit een overheidsfunctie heeft gehad of actief was in eender welke veiligheidsdienst. Het blijft dan ook gissen naar het feit of en in welke hoedanigheid u aanwezig bent geweest op de militaire basis van Chapman. Verder dient er opgemerkt te worden dat de taliban herhaaldelijk algemene amnestie heeft uitgeroepen en geen grootschalige wraakacties op poten zette (zie <https://euaa.europa.eu/sites/default/files/>

[Country Guidance Afghanistan 2021.pdf](#)). Het louter (potentieel) aanwezig zijn op een legerbasis kan dus niet gezien worden tot het behoren tot een risicoprofiel. U bracht geen elementen aan die het tegendeel beweren.

De door u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De foto's van de verwondingen van uw zoon kunnen niet bewijzen dat het effectief uw zoon is die op de foto's staat en kunnen evenmin informatie geven over de omstandigheden in dewelke de verwondingen zijn opgelopen. De bewijswaarde van de brief van de dorpsoudsten aan de taliban is ook zeer gering mede omwille van de hoge mate van corruptie en documentfraude, verder zou iedereen deze brief opgesteld kunnen hebben. Het feit of er al dan niet een origineel van de brief werd voorgelegd doet niets af aan voorgaande vaststelling.

U bracht geen elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 25 juni 2020 en uw tweede verzoek dateert van 12 april 2021 en dus beide van voor de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021

regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds

sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële

motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker merkt op dat krachtens artikel 57/6, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, van die wet moet worden genomen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. Hij meent dat deze termijn *in casu* niet werd gehonoreerd en dat bijgevolg de bestreden beslissing genomen werd in strijd met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet. Door de bestreden beslissing alsnog op dit artikel te baseren, schendt de commissaris-generaal volgens verzoeker artikel 57/6, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. Bovendien schendt de bestreden beslissing volgens verzoeker de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, zoals door hem verder wordt toegelicht.

Verzoeker verwijst in dit verband naar de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en stelt vast dat in de bestreden beslissing nergens wordt uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd. Hierdoor schendt de commissaris-generaal volgens hem artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, in samenhang gelezen met de artikelen 1 tot en met 3 van voormelde wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker wijst er verder op dat overeenkomstig artikel 57/5ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet in beginsel een persoonlijk onderhoud dient plaats te vinden en dat de uitzondering voorzien bij artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal een discretionaire bevoegdheid verleent om de verzoeker die een volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend niet uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud indien hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door deze verzoeker aan de minister of zijn gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoeker dient de commissaris-generaal bijgevolg zijn beslissing hieromtrent te motiveren indien toepassing wordt gemaakt van voormelde uitzondering. Hij merkt op dat de bestreden beslissing geen enkele motivering bevat op dit punt en meent dat aldus de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, samen gelezen met artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet, wordt geschonden.

Verzoeker betwist verder dat de bestreden beslissing rechtsgeldig genomen werd. Hij herneemt de verklaringen die hij in het kader van zijn huidig volgend verzoek bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) heeft afgelegd met betrekking tot de voorgehouden recente (nieuwe) feiten en verwijst naar de aanvullende documenten die hij ter ondersteuning hiervan heeft neergelegd. Hij merkt op dat hij geen andere mogelijkheden heeft om de commissaris-generaal te overtuigen van de oprechtheid van zijn vluchtmotieven dan het afleggen van bijkomende verklaringen en het overmaken van bijkomende documenten. Hij betoogt dat het vervolgens aan de commissaris-generaal is om deze verklaringen en documenten zorgvuldig en onbevooroordeeld te onderzoeken en dat een loutere verwijzing naar eerder genomen beslissingen niet als afdoende kan worden beschouwd. Hij hekelt dat *“de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bijkomende verklaringen van verzoeker [heeft] weggezet als ongeloofwaardig omdat ze in het verlengde liggen van zijn verklaringen tijdens zijn eerste verzoek tot internationale bescherming”* en meent dat het hem hierdoor onmogelijk wordt gemaakt om alsnog aan te tonen dat zijn asielmotieven oprecht zijn. Hij benadrukt verder dat hij met de verklaringen die hij heeft afgelegd, waarbij hij uit eigen beweging toegaf dat hij eerder niet de waarheid sprak (*sic*), en het aanvullend document (*sic*) dat hij heeft overgemaakt tijdens zijn volgend verzoek om internationale bescherming heeft willen voldoen aan zijn medewerkingsplicht.

Verzoeker betoogt voorts dat de door hem naar aanleiding van zijn volgend verzoek om internationale bescherming ingeroepen (nieuwe) elementen niet op afdoende wijze werden beoordeeld door de commissaris-generaal en onderbouwt dit betoog als volgt:

“In de bestreden beslissing wordt gesteld door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat de aangehaalde elementen van verzoeker “niet plausibel” zouden zijn. Ter onderbouwing van deze stelling wordt slechts één argument aangehaald: met name dat de tijd tussen de aangehaalde gebeurtenissen (de ontvoering van zijn zoon door de taliban) en de datum van zijn vertrek uit Afghanistan ongeveer vier jaar bedraagt (“Het is dan ook niet geloofwaardig dat de taliban pas vier jaar na hun initiële vraag uw zoon plots ontvoerde zonder in de tussentijd enige andere dreiging te uiten”; stuk 1, pagina 2).

Andere elementen, buiten dat andermaal wordt verwezen naar de beslissing die werd genomen naar aanleiding van zijn eerste verzoek tot internationale bescherming, worden niet aangehaald om deze stelling - dat de aangehaalde elementen van verzoeker "niet plausibel" zouden zijn - te onderbouwen.

Verzoeker is het oneens met dit oordeel. De bijkomende verklaringen die verzoeker heeft afgelegd, verband houdende met de vervolgingsfeiten die hij diende te ondergaan, maken net de eerder aangehaalde verklaringen door verzoeker aannemelijk. Het is ondanks de verstreken tijdsperiode van vier jaar, dat blijkt dat verzoeker nog steeds geviséerd wordt.

Verzoeker benadrukt dat hij een zeer belangrijke opdracht kreeg toevertrouwd van de taliban, waaruit net blijkt dat het weigeren van deze opdracht hem zeer kwalijk werd genomen door de taliban (hetgeen nog steeds het geval is).

Verzoeker herinnert eraan dat hij werkzaam was op de militaire basis Chapman. Hij legde hierover coherente en gedetailleerde verklaringen af, waardoor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ook eerder diende te besluiten dat het "niet uit te sluiten valt dat u [verzoeker] inderdaad op deze basis aanwezig bent geweest". De werkzaamheden van verzoeker vormde de aanleiding voor de taliban om verzoeker te benaderen voor het uitvoeren van een opdracht om deze basis te treffen (namelijk het binnenrijden van een tanker met explosieven). Deze techniek van de taliban is niet bevreemdend. Uit de eerdere beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt namelijk dat er op de Chapmanbasis in het verleden reeds aanslagen zijn gepleegd. Deze waren echter zeer goed uitgedacht en gebeurden via inside jobs. De aanslag op de Chapman basis in 2009 liet voor de Amerikanen dan ook een grote indruk na. Hierdoor werden hun veiligheidsvoorschriften aangepast en werd alles meer beveiligd. Dit noopte de taliban tot het wijzigen van hun strategie. Hierdoor werd verzoeker, zelf zonder enige link met de taliban, door hen benaderd om een opdracht - die aan hem als zeer eenvoudig werd voorgesteld - uit te voeren. Verzoeker zou zelf enkel de tanker moeten binnenrijden in de basis. De opdracht was "eenvoudig", maar cruciaal voor de slagen ervan.

Verzoeker weigerde dit uiteindelijk te doen, zoals hij eerder reeds had verklaard, waardoor hij zijn land van herkomst diende te verlaten.

De taliban viseren verzoeker nog steeds doordat hij deze opdracht heeft geweigerd. Hij bracht hiervoor zowel aanvullende documenten voor en als bijkomende verklaringen n.a.v. de ontvoering van zijn zoon. De ontvoering van zijn zoon is direct gelieerd aan de problemen die verzoeker had met de taliban. Op deze manier wou men verzoeker in handen krijgen. Verzoeker gaf dit aan tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Hij kreeg echter niet de gelegenheid om dit verder toe te lichten tijdens een persoonlijk onderhoud bij verweerder.

De verstreken tijdsperiode wijst op de ernst van de vrees die verzoeker koestert, aangezien de problemen die hij heeft nog steeds actueel zijn. Dit maakt zijn vrees net aannemelijk, in plaats van "niet plausibel" zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld.

Verzoeker is het in dezelfde zin oneens dat de bewijswaarde van de voorgebrachte documenten dermate laag wordt geacht dat ze verwaarloosbaar is. De documenten ondersteunen namelijk de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd en dewelke als dusdanig - op de verstreken tijdsperiode na - niet worden betwist. Verzoeker verkreeg ook de originele documenten toegestuurd vanuit Afghanistan. Hij voegde deze reeds toe aan zijn administratief dossier. Hieruit blijkt de bewijswaarde van deze documenten, dewelke op hun authenticiteit kunnen afgetoetst worden."

Voorts wijst verzoeker op de actuele situatie in Afghanistan en zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn langdurig verblijf in België en Europa, waardoor hij des te meer vreest geviséerd te worden door de taliban. Bovendien staat het volgens verzoeker buiten betwisting dat hij actief was op de militaire basis van Chapman, waardoor hij het slachtoffer dreigt te worden van wraakacties. De vermelde inconsistenties over zijn precieze job en functie doen hieraan geen afbreuk, zo stelt verzoeker, aangezien telkens bleek dat hij op en voor de militaire basis van Chapman werkte. Vervolgens argumenteert verzoeker, onder verwijzing naar de gevoegde "Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan" van UNHCR van februari 2022 (stuk 3), dat de omstandigheden in Afghanistan zeer onvoorspelbaar blijven met wijdverspreide zorgen over gericht geweld en mensenrechtenschendingen, ondanks dat het niveau van willekeurig geweld zou zijn afgenomen en humanitaire toegang tot veel delen van het land verbeterd is. Hij stelt dat UNHCR van mening is dat het op dit moment niet mogelijk is om met de vereiste mate van zekerheid vast te stellen dat een Afgaanse asielzoeker geen behoefte heeft aan internationale bescherming. Hij vervolgt dat UNHCR staten oproept om de beslissingen van individuele aanvragers op te schorten in alle gevallen waarin niet kan worden vastgesteld dat de persoon in kwestie een vluchteling is in de zin van het Verdrag van Genève en dat deze schorsing volgens UNHCR van kracht moet blijven tot de situatie in Afghanistan gestabiliseerd is - hetgeen momenteel nog niet het geval is - en er betrouwbare informatie over de veiligheids- en mensenrechtensituatie beschikbaar is om

een volledige beoordeling te kunnen maken van de noodzaak om de vluchtelingstatus aan individuele verzoekers toe te kennen.

Tot slot betoogt verzoeker in ondergeschikte orde dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan in een situatie van extreme armoede zou belanden die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Hij wijst op zijn precare levensomstandigheden in Afghanistan, waarbij hij opmerkt dat zijn herkomst buiten discussie staat, en zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn langdurig verblijf in België. Verzoeker vervolgt dat Afghanistan geconfronteerd wordt met een economische ineenstorting en een humanitaire crisis van ongekennde proporties. Hij refereert hierbij wederom naar voormelde richtlijnen van UNHCR van februari 2022.

Verzoeker besluit dat er *in casu* nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door hem zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van die wet in aanmerking komt. Hij vraagt dat er een aanvullend onderzoek wordt gevoerd naar de aangehaalde elementen en in het bijzonder dat hem de gelegenheid van een persoonlijk onderhoud wordt geboden.

2.1.2. Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker de “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*” van UNHCR van februari 2022 (stuk 3).

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 6 februari 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na verblijf in het buitenland met inachtneming van volgende recente landeninformatie waarnaar niet wordt verwezen in de bestreden beslissing: het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022, de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022, de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022, het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022, het “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2017, het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022, de COI Query “*Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 4 november 2022 en de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

2.2.2. Op 10 februari 2023 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer met het rapport “*Afghanistan’s Security Challenges under the Taliban*” van International Crisis Group van 12 augustus 2022 (stuk 1), het rapport “*Afghan Situation update*” van UNHCR van 1 september 2022 (stuk 2) en het rapport “*Afghanistan: juridische analyse beslissingen CGVS*” van Vluchtelingenwerk Vlaanderen (stuk 3) als nieuwe stavingstukken.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Verdrag van Genève, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk is omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen beschikt. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) de verklaringen die verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming aanhaalt betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet en dat door zowel het CGVS als de Raad ongeloofwaardig werd geacht, zodat deze nieuwe verklaringen de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet kunnen opheffen, dat (ii) deze verklaringen ook op zichzelf niet plausibel blijken, daar het niet geloofwaardig is dat de taliban pas vier jaar na hun initiële vraag hen te helpen plots verzoekers zoon ontvoerden zonder in de tussentijd enige andere dreiging te uiten, dat (iii) er geen aanwijzingen zijn waaruit blijkt dat verzoeker naar aanleiding van de machtsovername door de taliban een bepaald risicoprofiel zou hebben, dat (iv) de door verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de beslissing kunnen wijzigen, dat (v) verzoeker verder geen concrete elementen aanbracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming zodat er redelijkerwijze van kan worden uitgegaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht zijn geen concrete impact heeft op zijn persoonlijke situatie, dat (vi) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dat (vii) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan.

Waar verzoeker meent dat *in casu* de formele motiveringsplicht werd geschonden omdat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom de wettelijk vereiste beslissingstermijn van tien werkdagen niet werd gerespecteerd, gaat hij eraan voorbij dat de *in casu* bestreden beslissing volgt op de vernietiging bij 's Raads arrest met nummer 261 466 van 1 oktober 2021 van de beslissing van 28 mei 2021 inzake huidig volgend verzoek. Verzoekers verwijzing naar de in artikel 57/6, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van tien werkdagen, die begint te lopen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden aan het CGVS, is derhalve niet dienstig. Bijgevolg kan verzoeker evenmin dienstig inroepen dat door het overschrijden van voormelde termijn van tien werkdagen enig aangehaald beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden, noch dat de commissaris-generaal *in casu* ten onrechte heeft nagelaten in de bestreden beslissing te motiveren waarom deze termijn niet werd gehonoreerd.

Waar verzoeker voorts aanhaalt dat de bestreden beslissing geen motivering bevat betreffende het feit dat hij in het kader van huidig volgend verzoek niet werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS overeenkomstig artikel 57/5ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dient te

worden gewezen op wat volgt. Zoals verzoeker ook zelf aangeeft, voorziet artikel 57/5ter, § 2, van de Vreemdelingenwet dat bij uitzondering kan worden besloten om geen persoonlijk onderhoud te organiseren (onder meer) wanneer de commissaris-generaal in het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of zijn gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de voormelde wet. De Raad wijst erop dat *in casu* uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de DVZ overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige (volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaring blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen (administratief dossier (hierna: AD), stuk 6, verklaring volgend verzoek). Deze verklaring werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de DVZ werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidige (volgend) verzoek op nuttige wijze naar voor heeft kunnen brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort, zoals verzoeker ook zelf in zijn verzoekschrift aanmerkt. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij de DVZ in het kader van zijn huidige (volgend) verzoek ook werd verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar zou nagaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk wordt verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het erg belangrijk was om alle nieuwe elementen ter ondersteuning van zijn aanvraag reeds bij de DVZ aan te brengen of om uit te leggen waarom dit volgens hem niet mogelijk is. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen bij de DVZ. Nog daargelaten dat nergens uit de wet blijkt dat het CGVS de beslissing om verzoeker niet uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek dient te motiveren, doet dit gegeven geen afbreuk aan hogere vaststelling dat *in casu* de feitelijke en juridische overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen in deze beslissing kunnen worden gelezen, derwijze dat voldaan is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht.

Een schending van voornoemde artikelen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissing met betrekking tot verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat

van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft vasthouden aan zijn eerder aangehaalde vrees voor de taliban omwille van het feit dat hij zou hebben geweigerd in te gaan op hun vraag om iets in zijn tanker te stoppen en daarmee binnen te rijden op de legerbasis waar hij werkzaam was. Verzoeker verklaart thans dat de taliban zijn zoon hebben ontvoerd en gedurende vijf dagen vastgehouden omdat verzoeker hun opdracht niet accepteerde. Verzoekers zoon zou op vraag van de dorpsoudsten zijn vrijgelaten na betaling van een geldsom die pas zou worden vrijgegeven als verzoeker zich bij de taliban komt presenteren. Verzoeker drukt tevens zijn wens uit om *face to face* met iemand van het CGVS over zijn problemen te praten. Ter staving van zijn nieuwe verklaringen legt verzoeker een USB-stick neer met daarop enkele foto's van de verwondingen die zijn zoon zou hebben overgehouden aan zijn gevangenschap en de garantiebrief die de dorpsoudsten naar de taliban zouden hebben geschreven (AD, stuk 6, 'verklaring volgend verzoek', nrs. 16, 18-20 en stuk 4, 'Documenten').

Te dezen wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"In het kader van uw tweede verzoek stelde u dat uw zoon ontvoerd werd door de taliban omdat u hen niet hielp op het moment dat u met de Amerikanen op de legerbasis werkte. Daarmee verwees u naar uw asielrelaas dat u tijdens uw eerste verzoek aflegde en wat, zoals hierboven reeds uiteen werd gezet, zowel door het CGVS als de RvV als ongeloofwaardig werd geacht. Buiten het feit dat uw nieuwe verklaringen, die voortvloeien op uw vorige asielrelaas, de ongeloofwaardigheid van uw vorige verklaringen niet kunnen rechtzetten blijken ook de verklaringen van uw tweede verzoek op zichzelf niet plausibel. U zou namelijk eind maart 2017 vertrokken zijn uit Afghanistan, onmiddellijk nadat de taliban u vroegen hen te helpen. Het is dan ook niet geloofwaardig dat de taliban pas vier jaar na hun initiële vraag uw zoon plots ontvoerde zonder in de tussentijd enige andere dreiging te uiten. Er dient echter nogmaals benadrukt te worden dat u met uw verklaringen naar aanleiding van uw tweede verzoek louter verder bouwde aan het asielrelaas van uw eerste verzoek. Uw eerste verzoek werd geweigerd omdat er tal van ongeloofwaardigheden in uw relaas werden vastgesteld en de RvV beaamde de conclusie van het CGVS in beroep. Omdat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan het vluchtrelaas van uw eerste verzoek komt er dan ook geen geloof toe aan uw vervolgvklaringen in het kader van uw tweede verzoek.

Zoals aangehaald door de RvV in diens beslissing van d.d. 11 maart 2021 mag van verzoeker wel degelijk verwacht worden dat hij de asielinstanties van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Het verwijzen naar een eerder genomen beslissing, die integraal werd bevestigd door de RvV, is afdoende bij onderzoek naar oprechtheid van vluchtmotieven indien de aangehaalde vluchtmotieven louter verder bouwen op een asielrelaas dat als ongeloofwaardig werd bevonden door zowel het CGVS als de RvV wat in casu het geval is.

Naar aanleiding van de machtsovername door de taliban dient er opgemerkt te worden dat er geen aanwijzingen zijn waaruit zou blijken dat u een bepaald risicoprofiel zou hebben. Hoewel er niet uit te sluiten valt dat u aanwezig bent geweest op de militaire basis van Chapman is dit, ook na de overname door de taliban, geen reden tot het besluiten dat u tot een risicoprofiel zou behoren. In verband met uw job en functie die u uitoefende in Afghanistan blijkt dat u daarover geen consistente verklaringen aflegde in Oostenrijk en België. De RvV bevestigde die vaststelling en het feit dat dit wel degelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid (RvV, p. 11). Verder blijkt uit niets dat u ooit een overheidsfunctie heeft gehad of actief was in eender welke veiligheidsdienst. Het blijft dan ook gissen naar het feit of en in welke hoedanigheid u aanwezig bent geweest op de militaire basis van Chapman. Verder dient er opgemerkt te worden dat de taliban herhaaldelijk algemene amnestie heeft uitgeroepen en geen grootschalige wraakacties op poten zette (zie https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf). Het louter (potentieel) aanwezig zijn op een legerbasis kan dus niet gezien worden tot het behoren tot een risicoprofiel. U bracht geen elementen aan die het tegendeel beweren.

De door u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De foto's van de verwondingen van uw zoon kunnen niet bewijzen dat het effectief uw zoon is die op de foto's staat en kunnen evenmin informatie geven over de omstandigheden in dewelke de verwondingen zijn opgelopen. De bewijswaarde van de brief van de dorpsoudsten aan de taliban is ook zeer gering mede omwille van de hoge mate van corruptie

en documentfraude, verder zou iedereen deze brief opgesteld kunnen hebben. Het feit of er al dan niet een origineel van de brief werd voorgelegd doet niets af aan voorgaande vaststelling."

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal de door verzoeker aangehaalde nieuwe elementen en feiten op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zonder meer te betwisten dat de bestreden beslissing rechtsgeldig werd genomen, te stellen dat hij in het kader van zijn volgend verzoek tot internationale bescherming geen andere mogelijkheid heeft dan het afleggen van bijkomende verklaringen en het overmaken van bijkomende documenten, te poneren dat de mogelijkheid moet bestaan dat een eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid kan worden hersteld door de nieuwe verklaringen die hij aflegt en het vasthouden aan en het herhalen van zijn eerdere verklaringen die reeds beoordeeld werden, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

De Raad herhaalt en benadrukt dat verzoeker nieuwe elementen dient aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming opdat zijn (huidig) volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk zou kunnen worden verklaard. Aldus dient de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens na te gaan of zij *"de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt"*, met andere woorden of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. De omstandigheid dat de commissaris-generaal *in casu* naar de eerder genomen beslissing aangaande verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming verwijst vormt geen aanwijzing dat hij heeft nagelaten het huidig volgend verzoek zorgvuldig en onbevooroordeeld te onderzoeken. Nergens blijkt uit de stukken in het administratief dossier dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek *"uit eigen beweging toegaf dat hij eerder niet de waarheid sprak"*, zoals hij in zijn verzoekschrift poneert, noch kan in de bestreden beslissing worden gelezen dat zijn nieuwe verklaringen ongeloofwaardig worden geacht omdat hij eerder zou hebben toegegeven dat zijn eerdere verklaringen niet op de waarheid berusten. Op basis van verzoekers nieuwe verklaringen kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker volhardt in zijn eerder uiteengezet vluchtrelaas en de voorgehouden ontvoering en vrijlating van zijn zoon in rechtstreeks verband brengt hiermee. Te dezen dient in navolging van de commissaris-generaal te worden opgemerkt dat reeds in het kader van het eerste verzoek is komen vast te staan dat aan verzoekers vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht en dat verzoeker deze appreciatie niet in een ander daglicht stelt door louter verklaringen af te leggen en documenten neer te leggen met betrekking tot voorgehouden feiten die in het verlengde liggen van zijn ongeloofwaardig bevonden relaas.

De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoekers nieuwe verklaringen ook op zichzelf niet plausibel zijn, nu het niet geloofwaardig is dat de taliban pas vier jaar na hun initiële vraag tot samenwerking zijn zoon plots ontvoeren zonder in tussentijd enige nadere bedreiging te uiten. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat de bijkomende verklaringen die hij in het kader van huidig volgend verzoek heeft afgelegd zijn eerder afgelegde verklaringen net aannemelijk maken, in zoverre hieruit zou blijken dat zijn problemen en vrees, *ondanks* de verstreken tijdsperiode van vier jaar, nog steeds actueel zijn, draait hij in essentie de gevolgtrekking van de commissaris-generaal om. Dergelijk betoog is niet dienstig, temeer dit geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat de beweerde nieuwe feiten voortvloeien uit een relaas waaraan niet het minste geloof kan worden gehecht gelet op eerder gedane vaststellingen, die niet worden weerlegd.

Door er in zijn verzoekschrift aan te herinneren dat hij werkzaam was op de militaire basis Chapman en te verwijzen naar de verklaringen die hij hierover heeft afgelegd in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming en de beslissing van het CGVS die hierover werd genomen, brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die een ander licht vermogen te werpen op de beoordeling dienaangaande, die door de Raad werd bevestigd.

Waar verzoeker erop wijst dat hij tijdens zijn interview bij de DVZ heeft aangegeven dat de vermeende ontvoering van zijn zoon direct gelieerd is aan de problemen die hij zelf zou hebben gehad met de taliban en dat men hem op deze manier in handen wou krijgen, doch dat hij niet de gelegenheid kreeg om dit verder toe te lichten tijdens een persoonlijk onderhoud op het CGVS, herhaalt de Raad dat het CGVS niet verplicht was om verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing nog te horen en dat verzoeker uitdrukkelijk gewezen werd op het belang van zijn verklaringen bij de DVZ. De Raad stelt vast dat verzoeker bovendien in zijn verzoekschrift nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing, nu hij ook in zijn verzoekschrift blijft volharden in zijn verklaringen zoals hij deze heeft toegelicht tijdens zijn interview bij de DVZ op 5 mei 2021.

Door in zijn verzoekschrift te betogen dat de documenten die hij in het kader van zijn huidig volgend verzoek heeft neergelegd zijn verklaringen ondersteunen, weerlegt verzoeker geenszins de in de hoger weergegeven concrete en pertinente motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan de commissaris-generaal terecht oordeelt dat deze documenten de beoordeling niet kunnen wijzigen. De Raad merkt nog op dat verzoeker bij de DVZ geen originele documenten heeft neergelegd maar een USB-stick met fotokopieën. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Waar verzoeker in zijn verzoekschrift beweert ook de originele documenten toegestuurd te hebben gekregen uit Afghanistan en deze reeds te hebben toegevoegd aan zijn administratief (*sic*) dossier, kan de Raad slechts vaststellen dat zich daarin geen originelen bevinden en dat evenmin originele documenten werden bijgebracht in onderhavige procedure.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker onderhavig volgend verzoek om internationale bescherming op 12 april 2021 heeft ingediend en in het kader hiervan werd gehoord bij de DVZ op 5 mei 2021, zijnde vóór de taliban in augustus 2021 de macht in Afghanistan overgenomen hebben. Er mag evenwel van verzoeker worden verwacht dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat zijn individuele situatie dermate gewijzigd is dat hij hierdoor nood heeft aan internationale bescherming, hij de relevante elementen ter staving hiervan zo spoedig mogelijk zou overmaken aan de asielinstanties. De commissaris-generaal heeft bijgevolg in de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat het CGVS er redelijkerwijze van kan uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht zijn geen concrete impact heeft op verzoekers persoonlijke situatie nu verzoeker geen concrete elementen heeft aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsvername een impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming. Bovendien heeft verzoeker de mogelijkheid om zijn huidig verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota, een mogelijkheid waarvan hij *in casu* gebruik heeft gemaakt nu hij in zijn verzoekschrift onder meer verwijst naar zijn langdurig verblijf in België en Europa.

Verzoeker stelt dat hij omwille van zijn langdurig verblijf in Europa des te meer vreest om gevisiseerd te worden door de taliban.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw het *Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar)* (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022

rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pasjtoe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de

duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI Query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Met de loutere verwijzing in het voorliggende verzoekschrift naar zijn verblijf sinds maart 2019 in België, en zijn vertrek uit Afghanistan twee jaar eerder, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat dit hem dermate zou hebben veranderd dat hij thans verwesterd is of bij terugkeer naar Afghanistan als dusdanig zal worden beschouwd en om die reden zal worden gevisieerd door de taliban. De Raad wijst erop dat verzoeker tot zijn dertig jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan, alwaar hij pas vertrokken is na zijn meerderjarigheid, al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker heeft ook nog een netwerk in zijn regio van herkomst en waarmee hij in contact staat (AD, stuk 6, 'verklaring volgend verzoek', nr. 21). Bovendien blijkt uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pasjtoe.

Verzoeker toont voorts niet aan dat hij een risicoprofiel heeft omwille van zijn mogelijke aanwezigheid op de militaire basis Chapman. Zoals in de bestreden beslissing met reden wordt aangestipt, heeft verzoeker in verband met de job en functie die hij in Afghanistan uitoefende voorafgaand aan zijn vertrek geen consistente verklaringen afgelegd doorheen zijn verschillende asielprocedures in Oostenrijk en België. In tegenstelling tot wat verzoeker mag vinden, doen deze inconsistenties wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn werkzaamheden op deze basis en de vrees die hij in verband hiermee stelt te koesteren bij terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan de machtsovername door de taliban in hoofde van verzoeker niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij als vluchteling kan worden erkend omwille van het feit dat hij enige tijd in het Westen heeft doorgebracht en beweert in het verleden werkzaam te zijn geweest op een militaire basis.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan als nieuw element na de machtsovername door de taliban dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad op het volgende.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

In acht genomen wat voorafgaat, kan de machtsovername door de taliban in hoofdte van verzoeker niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in Afghanistan als nieuw element na de machtsovername door de taliban dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat, opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig deze bepaling kan worden toegekend, er sprake moet zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-run-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van 'improvised explosive devices' (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA "Afghanistan. Security Situation", augustus 2022, p. 62).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddadigheden gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Khost. De Raad stelt op basis van de beschikbare landeninformatie vast dat er actueel in deze provincie voor burgers geen reëel risico bestaat om persoonlijk getroffen te worden door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag naar het al dan

niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

In acht genomen wat voorafgaat, kan de machtsvername door de taliban in hoofde van verzoeker niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming omwille van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Hoger werd reeds vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de DVZ de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De Raad herhaalt dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort luidens artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker hekelt dat hij niet werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS doch laat na te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing, nu hij ook in zijn verzoekschrift blijft volharden in de elementen die hij heeft toegelicht tijdens zijn interview bij de DVZ op 5 mei 2021.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.7. Waar verzoeker in hoofddorde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT